

[Arentoft]

loven, går spørgsmålet på, om ministeren vil tage initiativ dertil.

Sluttelig vil jeg ikke undlade at tilføje, at jeg finder det noget urimeligt, at det skal tage 4 måneder for en borger at få svar på et relevant spørgsmål, som tilfældet har været i denne sag.

Besvarelse (24/8 81):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Der er ikke i færdselsloven fastsat nærmere regler om parkering af elektriske kørestole. Der er således ikke i færdselsloven bestemmelser, der forbyder parkering af kørestole på steder, hvor det i øvrigt er tilladt at parkere.

Ifølge færdselsloven må en handicappet, der selv fremfører kørestol, hvis der køres med almindelig ganghastighed, benytte fortov, gangsti eller rabat samt fodgængerfelt. Den pågældende anses i så fald som gående, og kørestolen vil kunne henstilles på fortov.

Det kan tilføjes, at Københavns politi telefonisk har oplyst over for justitsministeriet, at parkering af elektriske kørestole hidtil ikke har givet anledning til problemer.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet tilstrækkelig anledning til at fastsætte nærmere regler for parkering af kørestole.

Det kan i øvrigt oplyses, at justitsministeriet har gjort det under Rådet for Større Færdselssikkerhed nedsatte udvalg vedrørende handicappedes problemer i trafikken bekendt med besvarelsen.

Spm. nr. 1409

Til *ministeren for skatter og afgifter* (18/8 81) af:

Mølgaard (DR):

»Hvorledes stiller ministeren sig til de 4 forslag til forbedring af skatteborgernes retsstilling, som formanden for Foreningen af Statsautoriserede revisorer, statsaut. revisor Erling Seierup, fremfører i en minikronik i Erhvervsbladet den 11. august 1981?«

Begrundelse

I den nævnte artikel fremføres 4 konkrete forslag til forbedring af skatteborgernes retsstilling:

Skattemyndighederne skal kunne afgive bindende forhåndsbesked om, hvorledes påtænkte dispositioner skattemæssigt vil blive behandlet. Svaret skulle afgives inden en måned, og det skulle foregå lokalt, f. eks. i skatterådsregie. Det måtte være de lokale myndigheders forpligtelse at dække sig ind i centraladministrationen.

Skatteborgerne bør have erstatning for afholdte omkostninger i skattesager, enten i form af fradragsret for sagsomkostninger eller direkte.

Forældelsesreglerne bør være ens begge veje, f. eks. 5 år. Det skal ikke være afgørende, hvornår en skatteyder selv på baggrund af afsagt dom opdager, at han har været forkert ansat. I disse tilfælde må dommens dato være afgørende, og alle forkerte afgørelser må omgøres 5 år tilbage, såfremt skatteyderen henvender sig inden 3 år efter dommens dato.

Der bør beskikkes sagkyndig rådgiver til skatteyderen i alle sager, hvor skattemyndighederne vil give bøde.

Under indtryk af en række konkrete eksempler fremført i sommerens offentlige debat om skatteborgernes for ringe retsstilling i forhold til myndighederne efterlyses hermed ministerens bemærkninger til de nævnte konkrete forslag fremsat fra sagkyndig side.

Besvarelse (28/8 81):

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Af de af formanden for de statsautoriserede revisorer fremsatte forslag er spørgsmålet om indførelse af »bindende forhåndsbesked« og spørgsmålet om ændring af forældelsesfristerne i skattesager taget op til behandling i det under ministeriet for skatter og afgifter nedsatte retssikkerhedsudvalg. Jeg finder det rigtigst at lade min stillingtagen til disse forslag afvente udvalgets betænkning.

Forslag om indførelse af en fradragsret for revisor- og advokatomkostninger i skattesager giver skatteydere med de højeste indkomster den største fordel og har derfor ikke min sympati. En ordning, hvorefter skatteborgerne i almindelighed får deres omkostninger ved at føre skattesager dækket direkte af det offentlige, har jeg vanskeligt ved at forestille mig, men hvis skattesager indbringes for domstolene, er der hjemmel for disse til at